

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Caput 30. Quomodo sibi illam Christus Dominus similiorem reddiderit in
cruce, crucifigendo ipsam spiritualiter per suos Angelos, & innovando ejus
vulnera in varijs pretiosissimis crucibus, magna ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

CAPVT XXX.

Quomodo sibi illam Christus Dominus similiorem reddiderit in cruce, crucifigendo ipsam spiritualiter per suos Angelos, & innovando ejus vulnera in varijs pretiosissimis crucibus, magna simul illi promittendo, eximiósque præstando favores.

Non solum voluit Christus Dominus famulam suam experiri dolores sue Passionis, quemadmodum dictum est, verum etiam dignatus est illam sibi reddere similem spiritualiter, in modo eos patiendi, affigendo eam acutis clavibus ad varias mysterijs plenas cruces. Ipsa sic ait.

§. I.

BIduo ante Festum Exaltatæ Crucis, vidi derepentè intrantem ad meum cubiculum Dominum, cum comitatu plurimorum Angelorum; præcedebat autem Divinam Majestatem quidam specialis Angelus, qui portabat quam reverentissimè tantam Crucem, quanta erat, in qua mortuus est Servator Noster. Omnes Angeli adorabant Crucem cum magna demissione. Statim ac illam vidi, fui turbata, animadvertens mihi imminere aliquam crucem & afflictionem, siquidem natura, propter suam debilitatem ac lassitudinem, videbatur abhorreere à cruce, quamvis superior pars animæ esset obsequens, & prompta ad faciendum, quidquid de me DEUS statuerat. Agnoscens Divina Majestas meam turbationem, dixit mihi: Nè timeas, non erit enim ita gravis tua crux, sicut existimas. Transiverunt me Angeli cum Cruce, quam adoraverunt etiam isti mei sancti Angeli, & collocaverunt illam in una parte mei cubiculi, quasi in aliquo horto, ubi ipsam circumdederunt multi Sancti, alij in terra, alij verò in aère, cum magna reverentia. Postridie sensi acutissimos dolores in pedibus, manibus, ac latere, ubi sunt puncturæ vulnerum, & vidi

in quovis eorundem loco modicum stupæ quasi ardentis, unde ille dolor proveniebat. Paulo post unus ex quatuor sanctis Angelis extinxit stupas: quod me non nihil sublevavit. Die sequenti, qui erat Sanctæ Crucis, sub diluculum, mei sancti Angeli, acceperunt Crucem, & imposuerunt illam, non humeris, sed corpori meo, quod ego habebam extensum. Erat admodum gravis, & habebat quasdam acutissimas cupides, quibus affecit pedes meos & manus, ac latus magno dolore; & sic ipsam diu sustinui. Postea illam abstulerunt, & cum à me auferretur, videbantur mihi discerpi præ dolore viscera. Retulerunt ipsam deinde ad eundem locum, in quo prius fuerat. Disparuit autem mihi ex oculis ad aliquod tempus, ac tum eam de novo vidi portari ab Angelis, ritu supplicationis ad cælum, usque dum effugeret meum conspectum. Dum mihi Crux imponeretur, eram abstracta à sensibus. Verum, ut appareret, Crucem etiam esse instrumentum solatij, sancti Angeli mihi in quodam terribili cruciatu dolorum, superimposuerunt Crucem valde pulchram & magnam, in cuius complexu sentiebam ingens solatium ac levamen, vidique, cælitus illuminata, ista quatuor in illa: Crucem esse robur debilium, murum fortem contra assultus demonum, thesaurum absconditum ingentium bonorum, & ignem incendentem atque consumentem algores animæ. Postea eam à me abstulerunt, & cum meus Angelus Custos illam vellet retinere, cæteri Angeli dixerunt, sibi non esse à Domino concessum, ut ipsam illi traderent. Dominus tum dixit, ut referrent Crucem ad Cælum, unde illam attulerunt; Angelo verò meo Custodi daretur virtus Crucis,

cis, quoad prædicta, ut mihi ea applicaret.

§. II.

Postquam habuissem quãdam nocte indicia à meis sanctis Angelis, eventurum mihi aliquid molestum; atq; id commendavisset DEO, accesserunt ad me, & dixerunt mihi: Soror, venimus iussu DEI, ut te hinc abducamus, & colloceamus ibi. Cùmque ego aspicerem illum locum, quem designaverant, vidi prostratam in terra grandem Crucem, quasi inauratam, in cuius pede, & duobus brachijs, atque capite, erant acutæ clavorum cuspides, acsi fuissent incussi ex averfa Crucis parte. Ego naturaliter extimui, ac dixi: Fiat in me voluntas DEI, quamvis existimem mihi non suppetituras vires, ad sustinendum dolorem, quem tolerabo post istud martyrium. Respondit autem mihi Angelus meus Custos: Esto bono animo, quia ego curabo, quod facere sum iussus à Domino, nè postea patiaris dolorem, quem metuis. Subitò me adverti extensam supra illam Crucem, tectam quodam veluti pallio caruleo, affixo ad pedes & brachia, adhærentibus pedibus ac manibus ad clavos; & sensi ingentem dolorem in anima, qui totus erat internus, ac spiritualis. Inter hæc vidi multos Angelos, qui me cõtemplabantur quasi stupentes, unaque se mihi spectandam exhibuit Divina Majestas, quæ me aspiciebat, atque etiam Christus Dominus in sua Humanitate. Tum mihi derepentè datus est ictus, quin viderem à quo, in pedibus ac manibus, ità ut acclavata fuero Cruci, valdeque creverit internus dolor, absque ejusdem propagatione tamen ad exteriores corporis partes, sicut aliàs fiebat. Deinde fui elevata in altum, non absque magno dolore, quem sensi, quando me elevabant, & dixerunt ad Christum Dominum: Domine, Domine, aspice istam creaturam tuam, quomodo propter te sit constituta. Dominus autem dixit: Bene est: Collocate illam in terra, ut jaceat sicut antè. Post hoc sum passa aliam ecstasim, atque sensi Christum Dominum denuò mihi imprimentem ac

renovantem mea vulnera. Et subitò me adverti esse refixam à Cruce, ac repositam ad priorem locum, atque Dominus accumulando suas gratias mihi dixit: *Ommes illi, pro quibus speciali affectu omnis, quem tibi ego dabo, salvi erunt.* Deinde sensi quendam prorsus singularem modum unionis cum DEO, acsi Eucharistico fuisset resecta epulo, quæ diu duravit, donec sensim sinè sensu ad me rediissem: non adverti autem ullam contractionem & dolorem corporalem, qui mihi solet remanere post ejusmodi martyria.

§. III.

Alio deinde anno, millesimo, sexcentesimo, decimo octavo, postquam nocte quadam adeò fuisset afflicta à meis doloribus, ut mihi videretur dissolvi totum corpus, converti oculos ad me ipsam, vidi que me positam in Cruce, nescio an acclavatam, cum ingenti tamen cruciatu omnium membrorum corporis, & capitis. Crux non erat humi extensa, neque in lecto, sed elevata. Mirata sum, advertens me ità constitutam, & dixi meis sanctis Angelis: Domini, quid est hoc? Istanc, fortè est causa meorum dolorum? Illi mihi dixerunt cum magna commiseratione: Ità, Soror, & multis jam diebus es affixa Cruci, quæ fuit causa dolorum, quos perpessa es, quamvis illam non videris. Fui consternata, & egi gratias DEO. Mansi in ea Cruce circiter quinque vel sex horis; ex qua deinde fui deposita, egregiè afflicta, & contracta. Tum incepti sentire odorem suavissimum, tanquam cujusdam pretiosissimi suffitus, & vidi advenientes multos Angelos, qui habebant accensos cereos in suis manibus, cùmque his multos alios, portantes quàm reverentissimè in quodam pretiosissimo altari, sanctissimam Imaginem Beatæ Virginis Gvadalupensis, ornatam vestitu gravi, religioso, ac modesto; videbatur quoque cooperta esse pallio, habente quoddam capuciolum. Præferebat admirabilè & jucundum aspectu vultum hæc sanctissima Imago, atq; summatam & pulcherrimam vivacitatem. Sex An-

S

geli

geli DEI illi adolebant thus, aureis thuribulis, quam reverentissimè. Ingens fuit meum solatium, quod sensi in hac visitatione. Et cum venerer istam sanctissimam Imaginem, peteremque à Sacratissima Virgine MARIA Domina Nostra quasdam peculiâres gratias, loquuta est mihi, & respondit in illa sua Leone, jubens me bene sperare de ijs rebus, quas ab ea postulaveram. Itâ ibi mansi satis diu. Postea Sancti Angeli abstulerunt pretiosam Imaginem, eodem modo, eademque reverentiâ, quâ ipsam attulerant. Ego magno fui delibuta solatio, ac stupui ejusmodi opera, & miserationes DEI. Post hoc, dum dicerem Sanctis Angelis: Mei Domini, quomodo, cum ista contigerint in spiritu, sentio adeo confractum corpus, quasi re ipsâ fuisset affixa Cruci? Ipsi responderunt: Quomodo tu scis, hæc non contingere, nisi in spiritu? Respondi: quia id mihi dixit meus Confessarius. Illi verò dixerunt: Etiam si quandoq; eveniant in spiritu, aliâs tamen fiunt re ipsâ, ac verè. Et refer tuo Confessario, quod dicimus. Ego ipsi id retuli, qui mihi respondit: DEUM hoc bene potuisse facere, ac dare licentiam diabolo, ut me corporaliter crucifigeret. Angeli autem mihi dixerunt: DEUS id potest facere, & nos videmus ab eo fieri.

Aliâ vice, *inquit*, fui aliquot diebus afflictissima, eò quòd essem posita ad crucem, non ligneam, sed confectam ex tela canabina durissima, quæ mihi penetrabat corpus: & sentiebam me illi affixam in juncturis manuum, itâ ut me non possem movere, neque vertere in lecto, quod mihi attulit magnas molestias ac dolores.

§. IV.

ALio anno postea mihi dixit Dominus: Anima, visne venire mecum? Recusabam respondere Domino, propter meos consuetos timores, & Dominus id dissimulavit, atque postmodum mihi dixit eadem verba. Ego verò similiter simulavi me, quasi non intelligerè, quæ diceret. Perendie mihi denuò Dominus dixit: Anima, visne venire mecum? Tertio respon-

di: Itâ, mi Domine. Tunc me Dominus secum univit fortiter, & suaviter, sensum sine sensu, impertiens mihi lumen, & cognitionem magnam, tametsi obscuram Divinæ suæ Essentiæ: atque tum magis operabatur voluntas. Post istam unionem reliquit mihi Dominus impressos in meo corpore omnes suos dolores, & insignia suæ Passionis, cum vehementissimo meo sensu. Postea me DEUS secundò posuit in quadam Cruce, quasi crucifixam, ubi sensi vehementem dolorem in toto meo corpore, advertique caput meum esse tanquam confixum spineâ coronâ. Sanctus autem quidam Angelus ijsdem clavibus, quibus aliâs, me affixit ad Crucem cum magnis doloribus, & induerunt me albâ togâ talari, habente manicas, quibus cooperuerunt vulnera pedum, & manuum, atque lateris.

§. V.

ALio anno, vidi quendam Sanctum Angelum, qui totus erat quasi circumdatus ab ipsomet DEO, & ferebat in sua manu, grandem Crucem, totam igneam. Conata sum, quantum potui, animum aliò avertere, donec me Dominus coegisset videre mysterium. Accessit ad me Sanctus Angelus, dicens: Soror, etiam si ista Crux sit ignea, est tamen suavis & amabilis, atque jucunda; osculare illam ac adora; quod animata ad id à sancto meo Angelo Custode, feci, statimque me subduxi, ac deserui ipsos. Vidi poni grandem mensam cooperatam tegumento quasi lineo, in quo fuit extensa Crux. Aderant ibi mei Domini quinque Angeli, quatuor tenebant totidè clavos, singuli singulos, eosque igneos, similes Cruci, quintus autè quendam quasi lanceolam. Adverti me superpositam Cruci, indutam decenter veste, quæ habebat prolixas manicas, & calceatam. Accessit sanctus meus Angelus Custos, & oscularus est manicam togæ, cumque ego idcirco turbarer, dixit mihi: Noli consternari, quia istum honorem non exhibeo tibi, sed donis, quæ Dominus tibi contulit. Deinde arripiens manum unum ex quatuor sanctis Angelis, infixit clavum, quem habebat,

bebat, in signum vulneris, non absque aliquo dolore; postea meus Angelus Custos fecit idem in altera manu, & alius Angelus illi infixit alium clavum, idemque fecerunt in pedibus, infigendo cuiusvis pedi suū clavum per foramen, patens in calceo è regione stigmatis, quod erat in pede; ac tandem per aliam aperturam, quam vestis habebat in latere, alius Angelus infixit lanceolam. Deinde vidi humi collocari pedem Crucis, quā parte solet defigi, & elevantes me Angeli ita crucifixam, firmaverunt ibidem Crucem, infixā terræ acutā cuspide, quam habebat in extremitate, atque tunc sensi me totam intrare in Dominum DEUM, per quendam adeo mirabilem unionis modum, ut mihi viderer tota quanta, esse diversa à me, ac transformata & conversa in ipsum DEUM. Taliter constituta mansi aliquamdiu, donec paulatim ad me redivissem; reperi me autem in meo angulo aliquantum confortatam & corroboratam à Sancta Cruce, quamvis cum dolore pectoris.

Atque ut apparent, quid ista Crux ignea significaverit, apponemus, quod ipsa in huius finem refert, ita dicendo: Tribus continuis diebus, post Communionem, me Dominus, apprehenso meo brachio, duxit per quasdam arduas flammis, non admodum altas, quæ non contingebant Divinam Majestatem. Primo die sensi modicum dolorem, secundo majorem, tertio die adhuc majorem, & quolibet vice tandem me ponebat Dominus in paradiso sui cordis, replens me ingenti solatio, postremā verò vice in secreto suæ Divinitatis, ubi mihi manifestavit mirabilia de suis attributis & occultis judicijs. Cumque ego postea cogitarem, an eo significaretur Purgatorium, quod me maneret, propter mea peccata, dixit mihi Dominus: Non est, quod cogitas, sed sunt tribulationes, & afflictiones, in quibus te constituo, & opera difficilia, quæ tibi injungo, in quibus ego tibi adsum, ut te adjuvem. Bene autem te ex illis eruam, & per hæc te magis introducam ad meum cor, ac meam Divinitatem. Alias mihi dixerunt mei sancti Angeli: Soror, Dominus vult, ut ingrediaris

& transeas magnum ignem. Extimuit natura, dixitque ipsis: Sum semi-consumpta à vehementibus internis ignibus, quos patior, sed si id vult Dominus, fiat voluntas ipsius. Illi videntes meum timorē, dixerunt: si nos tecum fuerimus ingressi, nonne libenter ingredieris? Ego dixi: Ita, certè, Domini. Duxerunt me ergo ad quendam locum, ubi erat ingens rogi, vehementer ardens, quem sancti Angeli sunt ingressi, neque ignis illos terigit, & dixerunt mihi, ut intrarem. Duxit me Sanctus meus Angelus Custos, & ingressa sum usque eò, ubi ipsi erant. quamvis senserim flammis involantes in faciem, exiguus tamen fuit dolor, quem sum passa. Cum ibi aliquamdiu fuisset morata,educta sum ad extremitatem rogi, & vidi ex altera parte stantes duos dæmones irritantes ignem, quia cogitabant, me esse intrā illum. Dum autem circumirent, & me viderent extrā, pudefacti evanuerunt. Ego dixi sanctis Angelis, quod parum senserim illum ignem: qui mihi responderunt, id propterea accidisse, quod Dominus fuerit mei misertus ob multa, quæ patior; voluerit tamen, ut sustinerem etiam hoc genus supplicij.

§. VI.

Denique die gloriosi Sancti Apostoli Andreæ, mihi apparuit idem Sanctus, ut me solaretur ac animaret; sed dæmon mihi id invidens, collocavit se post illum, me non advertente, dixitque mihi quædam verba, quasi illa diceret Sanctus, quodammodo me acriter reprehendens. Experta verò sum tantam in anima turbationem, prorsus diversam ab ijs affectibus, quos verba DEI, & Sanctorum ipsius excitant, idque cum quodam tumultu, ut me statim ab illo averterem, & quasi consternata me converterem ad meos sanctos Angelos, qui me sunt consolati, & mihi manifestaverunt, quid fuerit. Quando me denuò verti, ut aspicerem Sanctum Apostolum, jam abiverat. Et significaverunt mihi Angeli, ipsum abivisse, eò quod tunc non essem disposita ad illum audiendum; rediturum tamen post quatuor vel

quinque horas; atq; unâ dixerunt: Bono animo esto soror, quia affigēris Cruci in verso capite. Exhorruī naturaliter, sed Angelus meus Custos me animavit dicens, nē timerem; se enim mihi adfuturum in Cruce. Ego illi dixi: Sancte Angele, cum ipse non possit pati, nihil est speciale, quod adsit mihi crucifixæ. Angelus autem mihi respondit: Etiam si non possim pati, possum tamen te juvare, ut subleveris in tuis cruciatibus. Subito me adverti esse affixam cruci, totam, à pedibus ad caput, quam decentissimè coopertam pallio cæruleo, & capite deorsum converso, pedibus verò sursum, sicut fuerat crucifixus Sanctus Petrus. Postquam aliquamdiu mansissem in eo situ, Angelus meus Custos in momento invertit Crucem, & ere-

xit, ita ut superiore sui parte spectaret Cælum; sensique me ab illo deponi ex Cruce, & extrahi mihi manus, quasi ex quibusdā ferreis annulis, quibus fuerant insertæ. Tum mihi imposuit coronam, quam ipse asservaverat, velut in deposito, cuius est superius facta mentio; ut significaret, quid fuisset promerita eo cruciatu. Quando ex isto raptu ad me redij, passa sum gravissimos dolores in toto corpore, capite, pedibus ac manibus, quasi re ipsa, & vere sustinuissem illud tormentum; & gloriosus Apostolus Sanctus Andreas adfuit his omnibus, quem ego rogavi, ut ageret meū Advocatum, ac Patronum, juvaretque etiam alios; ad quod ille, se mihi exhibens promptum, discessit à me, datâ mihi suâ benedictione.

CAPUT XXXI.

Quomodo illam dæmones, molestissima quæque machinando, alijs hujusmodi exercuerint tormentis, & DEVS ipsi declaraverit causam, ob quam esset exosa dæmonibus.

Vi instar tyrannorum, & carnificum justos excruciant, sunt dæmones, permitte id atque concedente DEO, ad magis exercendam, augendamque ipsorum virtutem. Quem in finem Divina Majestas ysdem dedit facultatem, affligendi hanc ipsius famulam, terribilissimis & molestissimis machinationibus, quas referemus. Illa sic ait:

§. I.

ANno 1612. cum fuisset vehementer afflicta à meis doloribus, vidi quodâ die, præsentibus quibusdam meis sociabus, nonnihil à me remotum dæmonem, in specie valde proceri & atrocissimi, ac supra modum abominabilis Æthiopsis, qui adveniebat, habens quasi semiarmatas corporis partes, media brachia, medium dorsum, ac pectus, similiterque reliquas: portabat in manu crassam & formidabile

lanceam, in cuius cuspide erat crudelissimum ferrum. Fui aliquantum turbata, conspectâ istâ terribili ac abominabili specie, & recurri ad DEUM, petitura ab illo Divinum ejusdem favorem & auxilium, ut me in omnibus conformarem cum acceptissima ipsius voluntate. Dæmon me incepit aspiciere, mihi que minari, & vibrare suam lanceam, contra pectus, & cor meum: quod videntes sancti mei Angeli Custodes, constituerunt se ante me, ostendentes se velle impedire illum ictum dæmonis, comminantesque ipsi severe, & cum imperio. Quia tamen DEUS me volebat pati, hoc non obstante, dæmoningentem præse tulit furiam, prorupitque per illos, ut exequeretur, quod ipsi Dominus permittebat, & infixit summo impetu illud ferrum meo pectori, quoadusque cuspis penetraret dorsum, adeo ut, quamvis id acciderit in spiritu, torum meum corpus contremuerit, & cohorrerit, fueritque mihi attendendum, nē erumperem in aliquos